

L'AVO: EL GERMANET MARRÓ

☀ *Inici del procés*

D'ençà que vivim en parella sempre havíem volgut ser pares adoptius. Quan l'any 96 vàrem anar de viatge a Burkina Faso ja ens va quedar clar del tot: algun dia adoptaríem i el nen o nena havia de ser de l'Àfrica. Però en aquella època no es podia adoptar en cap país africà.

Els anys van anar passant i vàrem tenir dues filles: la Nara i l'Èlia. Quan l'Èlia tenia 6 mesos, navegant per Internet, vaig anar a parar a la web de l'ICAA i vaig veure que es podia adoptar a diversos països africans, entre ells Burkina Faso, i el mes de desembre de l'any 2000 presentem la sol·licitud d'adopció per a aquest país.

Al gener ens criden de la Fundació Vidal i Barraquer per anar a la sessió formativa a finals de mes i, tot i que ens n'havien parlat bastant malament, resulta més interessant del que ens imaginàvem.

A partir d'aquí vàrem iniciar les entrevistes amb un psicòleg i realment no va ser un camí de roses. No li agradava que adoptéssim tenint dues filles biològiques; no li agradava que les nostres filles es portessin només 17 mesos; no li agradava que adoptéssim a l'Àfrica perquè el nostre nen seria diferent. En fi, crec que no li agradava res de nosaltres i va intentar de totes les maneres que ho deixéssim córrer, però nosaltres teníem molt clar el que volíem i mai no ens vàrem fer enrera.

☀ *Elecció del país*

A meitat del procés ens assabentem que les famílies amb fills biològics no poden adoptar a Burkina Faso (tot i que la web de l'ICAA diu que sí) i hem de buscar una alternativa.

Ens donen el telèfon de la presidenta de l'Associació Malagasy i ens informa de tot el procés d'adopció a Madagascar i ens sembla que aquesta pot ser una bona opció, ja que nosaltres volem un país on es pugui adoptar per lliure i no a través d'ECAI. Però quedem convençuts del tot quan

coneixem uns dies després unes quantes famílies que havien adoptat a Madagascar. Tots els nens i nenes d'aquest país són tant alegres, tant expressius...

Així que ens presentem a la següent entrevista dient que canviem de país i volem adoptar a Madagascar. Encara que sembli increïble, el psicòleg aquell dia està de bones i no ens posa cap impediment.

Finalment, 6 mesos després d'haver iniciat el procés, obtenim el certificat d'idoneïtat. És un moment molt especial per a nosaltres, ja que no teníem gaire clar que ens el donessin, tal i com havien anat les entrevistes. Ara que ho veig a la distància, crec no hi havia cap raó objectiva per a no declarar-nos idonis, però la veritat és que nosaltres vàrem patir molt.

☀ *L'espera*

Durant el mes de juliol preparam tots els papers necessaris, ens els tradueix una traductora jurada i els portem a legalitzar al consolat.

Paral·lelament fem una carta presentant la nostra família i els motius pels quals volem adoptar i l'enviem a una vintena d'orfenats de Madagascar. Tot i que la majoria d'orfenats només treballen amb França, donat que històricament tenen molt més contacte amb aquest país, la veritat és que cada vegada arriben més nens malgaixos a Catalunya.

El que més ens ajuda és l'experiència de les famílies que havien fet el procés d'adopció una mica abans que nosaltres. Així que volem agrair de manera molt especial a l'Isabel i el Pep, l'Anna i el Ramon, i la Susanna i el Martí tots els consells i suport que ens van donar en tot moment.

Segons la resposta que rebem dels orfenats, anem trucant o enviant informació addicional que ens demanen. A més, cada vegada que alguna d'aquestes famílies va a Madagascar, aprofitem per fer arribar als orfenats fotos nostres, o bé alguna carta o felicitació de Nadal.

I amb les trucades ens trobem de tot: tant aviat ens diuen que segur que aviat tindrem un nen per nosaltres, com que fa temps que no arriben nens, com que els sembla que n'hi ha un...

I les cartes.. Algunes tenen resposta i d'altres no.

Quan ho estàs passant és dur i sembla que el teu nen mai no arriba, però concretament en el nostre cas, i més després d'haver conegut a Madame Charlotte, la directora de l'Etoile du Matin (d'on finalment va sortir el nostre fill), crec que ella, segons la documentació que té, es fa una idea del que veu més idoni per a cada família. I per a nosaltres, com teníem dues nenes, havia decidit que ens havia de donar un nen (per molt que en les cartes i les trucades li dèiem que ens era igual) per a que, segons el seu criteri, la família quedés més completa.

✿ **L'assignació**

El problema principal és que per aquelles èpoques hi havia un conflicte polític al país. Al desembre hi havia hagut eleccions i els dos candidats s'havien autoproclamat vencedors. El caos és cada vegada més gran; el nou candidat s'ha instal·lat a la capital (Antananarivo) i l'anterior president a la ciutat portuària més important i es dedica a assetjar la capital i a tallar les carreteres. Per tant, és impossible desplaçar-se d'un lloc a l'altre i els aliments escassegen cada cop més.

En aquest context, el 19 de març de 2002 rebem l'esperada notícia. L'Anna i el Ramon, que tot i la situació del país havien anat a buscar al seu fill Jan, ens truquen dient que a l'Etoile du Matin hi ha un nen per a nosaltres. Truquem ràpidament a l'orfenat i ens diuen que es tracta d'un nen preciós de dos mesos!!!

A partir d'aquí els nostres sentiments són contradictoris. Per una banda estem molt contents perquè ja tenim un nen assignat, però per altra hi ha la situació del país que empitjora cada vegada més i no sabem com acabarà. Jo estic literalment enganxada a la web del diari de Madagascar, i cada dia llegeixo les notícies de la situació del país i mai no són bones.

El 18 d'abril els dos presidents signen un acord a Dakar per a fer un nou recompte de vots, del que en resulta guanyador Ravalomanana, el nou candidat. Però Ratsiraka, el president sortint, enlloc d'acceptar la derrota, endureix encara més l'embargament a la capital.

Parlem regularment amb Mme Charlotte per preguntar-li pel nen i li anem enviant diners i llet en pols a través de les famílies que hi van, perquè allà era molt difícil de trobar-ne. I quan l'Anna i el Ramon arriben amb el Jan i ens porten fotos i vídeo de l'Avo, llavors sí que no ens el podem treure del cap ni un segon.

✿ **Els tràmits**

Contractem els serveis de l'advocat que habitualment treballa amb l'orfenat, i sort d'això, perquè resulta ser un home de molts recursos i es sap espavilar davant les circumstàncies adverses (i en aquells moments ho eren, i molt!)

Així doncs, tot i que a l'administració no es treballa amb regularitat el dossier del nen va avançant.

A finals de maig l'expedient del nen es completa i iniciem l'anomenada fase administrativa, on el dossier dels sol·licitants i el del nen viatgen conjuntament per l'administració i han d'aconseguir el vist i plau de 5 ministeris.

En aquell moment uns altres nostres, la Susanna i el Martí havien anat a buscar al seu fill Hery . Ens truquen des de Madagascar i ens diuen que l'Avo fa tres pams més el cap.

La segona setmana de juny rebem un e-mail dient que hem acabat els ministeris, però que alguns han donat avis desfavorable. De totes maneres, la decisió final la té la Comissió Interministerial. Com només se'n celebra una cada primer dimecres de mes, ens hem d'esperar fins el 3 de juliol.

El 26 de juny se celebra el dia de la Independència de Madagascar i aquell dia EEUU reconeix al nou president Ravalomanana. Ara sí que sembla que el país podrà tornar a la normalitat i, efectivament, uns dies després França també reconeix al nou president i l'antic i els seus principals seguidors fugen del país.

Finalment arriba l'esperat 3 de juliol, quan s'ha de celebrar la Comissió Interministerial on s'han de pronunciar en relació a la nostra adopció. Rebem un e-mail de l'advocat dient que tot ha anat bé.

Ara només falta el judici. Com se celebren el primer, tercer i cinquè dilluns de cada mes, el següent dia que hi poden haver audiències és el 15 de juliol. Aquell mateix dia l'advocat ens confirma que els papers han entrat a l'Audiència i espera que el divendres, com a molt tard, ens pugui enviar la sentència. Però l'endemà mateix ens comunica que ja som els pares de l'Avo, doncs el judici s'ha celebrat i ha estat favorable. Falta passar la sentència a màquina i que el jutge la signi.

✿ *Els preparatius*

Ara sí que ens comencem a creure que el final no és lluny. Comencem a buscar bitllets d'avió per a la segona quinzena d'agost i portem la documentació al Consolat per fer els visats.

Ens costa molt de trobar bitllets, perquè des de la crisi Air France ha deixat de volar a Madagascar, i ara s'ha de fer la ruta via Mauriti. Finalment en trobem per marxar el 17 d'agost i tornar l'1 de setembre, tot i que els vols no es combinen i a la tornada haurem de passar dues nits a les Illes Maurici. Que hi farem; una mica d'illa paradisiàca no ens sentarà malament!

Passem una primera quinzena d'agost un xic estressats preparant-ho tot. Buscant hotel a Antananivo, a Maurici, xofer per al viatge, estudiant francès com a bojos, preparant documents, maletes (allà és hivern i hem de baixar la roba de l'altell), renovant passaports. I tot això amb les nenes, que també estan emocionades perquè tindran un germanet "marró".

✿ *El viatge*

Finalment arriba el dia 17 i marxem amb la Yolanda, que també va a buscar al seu nen- Quan arribem a Antananarivo anem ràpidament a l'hotel a deixar les maletes, on ja ens espera l'Hery, qui ens farà de xofer. Primer anem a buscar l'altre nen –el Njaka- i després, a les 15,30 arribem a l'Etoile du Matin. Estem molt nerviosos, perquè després de tot aquest temps coneixerem el nostre fill.

Quan la cuidadora ens el porta estem molt emocionats, però el pobre es fa un tip de plorar quan l'agafo en braços. De fet, va plorar tota la tarda fins que es va quedar dormit. Però un cop superat el primer dia, és com una lapa. No el puc deixar ni per anar al lavabo; tot el dia el tinc enganxat.

Els 3 primers dies els dediquem a fer tràmits: entrevista amb la jutgessa, recollida de la sentència i la nova acta de naixement per part de l'advocat, fotos dels nens, i legalització de tota la documentació per part del cònsol espanyol a Antananarivo.

Quan ja ho tenim tot ho enviem a través de DHL a l'Ambaixada Espanyola de Cape Town, on ens faran la inscripció en el Registre Civil i els passaports dels nens.

A partir d'aquí, tenim uns dies de vacances per gaudir de l'Avo i del Njaka i de tota la gent de Madagascar, que és molt maca. També ens dediquem a fer fotos dels nens assignats a famílies que coneixem i a fer una mica de turisme.

El dilluns següent ja rebem els passaports i dediquem els 3 dies que ens queden a fer les festes de comiat als orfenats dels dos nens i a comprar alguns records del país per a la família i amics.

El divendres marxem cap a Maurici i, a la fi, el 2 de setembre de 2002 arribem a Barcelona, on ens esperen les nostres filles per a començar una nova vida amb tota la família nombrosa.